

Ч. 215. 2) (о *ружъѣ*) выстрѣлю, стрѣльну, стрѣляю: Пушка пукна изъ Будина града. *Л. Д. 1876 р. 155.* Пушка-та пукна отъ ржка, Падна ми пжрстенъ отъ бука. *М. 212. 3)* (о *животныхъ*) паду, околѣю, *также и о человекѣ*: Идефъ, идефъ до полпжти, Секоа дола, скърши кола, Секоа рида, пукни вола. *М. 265.* Сѣ сви кони да ми пукна. *М. 240.* Въ единъ часъ написахъ дванаесе рецепта, и животното пуква тоя часъ (*dass das Thier bald darauf verreckte*). *Рш. 14.* И мене ме сега нѣшто блазни—и ето пуква единъ челѣкъ (*crepiert ein Mensch*). *Рш. 82.* Така тебе! пуквай! (*und so krepier du!*) Това трѣба да бѣде, дяволтъ да се пукне! (*trotz dem Teufel*). *ib. 92.* „Я самъ Поне, младъ терзія; Че ти шіемъ бела сая: Ти да носишъ, и да глѣдамъ, — Да пукаятъ душмане-то“. *Ч. 346. 4)* въ *дѣйствиѣ*, *знач.* надорву, надрываю:

„Бегай, бегай незнаена дельо, Не зборви ми, не пукви ми сърце!“ *М. 65.* **Пѹкнѣ са Пѹкамъ са** 1) лопну, лопнаюсъ: А я поглѣдай какавъ контошъ си исткала и ушила на Тодора! На срѣдъ гърбътъ му са е пукналь. *З. 93.* Властѣта прилича на лжкъ много обтегнать, който най-подиръ са изведнажъ пуква (*qui se rompt*) ако не го ослабжтъ. *Т. 360.* Тив (бѣлизникави мѣхурчета) кога ся пукать ся разранявать и болять. *Л. Д. 1871 р. 127.* Уста-та ми ся пукнали На три четири дялове. *М. 130.* И тогава зидоветѣ и покрывъ-тъ бѣха отъ една ратлина, на която ся не виждаше никадѣ пукнато. *Р. А. 60. 2)* займусъ, занимаюсъ (о *зарѣ*), вдругъ открываюсъ (о *преждевр. веснѣ*): Днесъ като ся пукна зора. *Р. А. 182.* Кога-то намъ мръкне, на нѣкои отъ тѣхъ ще да е еще пладне, а пакъ на нѣкои мѣста зора ще ся пука. *Л. Д. 1872 р. 122.* Несам родила дѣветъ годѣни Та па се пукна проклета пролѣтъ, Та ми хокнаха клетѣ биліаре. *Д. 37, 10—12.* **Пѹкане** с.с.: А ордѣя за подводны налитанія бѣхъ едни водолазны враницы и подводни уряди за пуканіе (для *взрыва*) и потопяваніе корабы. *Л. Д. 1875 р. 46.*

Пѹкнѣтъ *пр.* давшій трещину: Забравила бѣхъ сиромашлжкать дѣто нѣмахъ пукната пара (*ни полушки*) и какво да ямъ. (*ср.* прѣбиена пара).

Пѹкотъ с.м. взрывъ, грѣмъ, трескъ: Отъ съединеніе-то на двѣтъ тѣла, напълнены съ противны електричества, излиза силна искра на лжжтушки (зигзагъ), придружена съ пукотъ, трясканіе-то, кое-то придружява електрическѣ-тъ искрѣ. *Л. Д. 1869 р. 80—81.* Истлѣчено-то ся запалило та пукнало съ голѣмъ пукотъ. *Л. Д. 1872 р. 253.*

Пукъ въ *выраженіи* на пукъ, на зло: Врѣмято бѣше добро, слънцето на пукъ пѣчеше. *Зк. 109.*

Пѹдамъ *гл. дѣл.* безъ объекта и съ объектомъ и Пѹдамъ се смотрю: Тога ми сѣ две жтарви пулѣтъ Отъ бедени високи чардаци. *М. 68.* „Ти да пулишъ кърстетна байрака, Дури стоишь, гайле да не беришь;